

Siedem groszy

WIADOMOŚCI ZE SWIATA - NAJCIEKAWSZE PROCESY SENSACYJNA POWIEŚĆ

dziennik ilustrowany dla wszystkich o wszystkim

„Dyskretne“ cele w śląskim przemyśle

„Dyskretne“ cele w śląskim przemyśle

„Dyskretne“ cele w śląskim przemyśle

„Dyskretne“ cele w śląskim przemyśle

Katowice, 3 marca.

Przy nikłym zainteresowaniu publiczności i sier przemysłowych Sąd Okręgowy w Katowicach pod przewodnictwem wiceprezesa dr. Arzta i wotantów dr. Kowalskiego i dr. Głowackiego rozpatrywał w ub. sobotę głośną swego czasu sprawę dyrektorów firmy „Gotab“ i Sp. Akc. Goduła i Wirek. Nikłe zainteresowanie należy tłumaczyć tem, że wstęp na salę był dozwolony tylko za kartą wstępu względnie legitymacją dziennikarską.

Miejsca na ławie oskarżonych zajęli

Co zarzuca akt oskarżenia?

Po stwierdzeniu przez przewodniczącego obecności oskarżonych i 13 wezwanych świadków oraz rzeczoznawcy, odczytano akt oskarżenia, popierany przez wiceprokuratora S. O. dr. Nowotnego. Według aktu oskarżenia dyr. Jungels, Gorol i Vidor wyrządzili Sp. Akc. Goduła i Wirek w czasie od 1927 roku do włącznie 1931 r. szkodę majątkową w kwocie przeszło 550.000 złotych, gdyż przedkładali księgowym i kasjerom wystawione przez oskarżonego Vidora z ramienia firmy „Gotab“ rachunki, ukrywając przed nimi, że rachunki te są fałszowane i że opiewają one na należności za roboty przez firmę „Gotab“ dla Sp. Akc. Goduła i Wirek nie-

dyrektor firmy „Gotab“ w Katowicach p. August Vidor, dyrektor i członek zarządu Sp. Akc. Goduła i Wirek p. Jerzy Jungels, dyrektor i członek zarządu Sp. Akc. Goduła i Wirek p. dr. Józef Gorol i inspektor budowlany Sp. Akc. Goduła i Wirek p. Wilhelm Rogier. Oskarżonych bronią adwokaci z Katowic dr. Jan Baj, dr. Arendt, dr. Mildner i Zbigniew Korfanty. Oskarżony Jungels został na rozprawę doprowadzony z aresztu śledczego, natomiast reszta oskarżonych odpowiada z wolnej stopy.

wykonane. Oskarżenie twierdzi, że osk. Jungels i Gorol robili to dla przysporzenia sobie korzyści majątkowej, zaś osk. Vidor dla przysporzenia korzyści majątkowej osk. Gorolowi i Jungelsowi. Oskarżonemu Rogierowi zarzuca akt oskarżenia, że dopomagał współoskarżonym do oszustwa przez to, że wystawiane przez nich fałszywe rachunki potwierdzał jako zgodne z rzeczywistością. Prokurator zakwalifikował postępowanie oskarżonych jako występki z par. k. k. niemieckiego, przy uwzględnieniu art. 2 paragr. 1 k. k. polskiego.

Uzasadnienie aktu oskarżenia zawiera 17 stron pisma maszynowego.

Fikcyjne rachunki i dyskretne cele

Jako pierwszy zeznawał dyr. Vidor, który do żadnej winy się nie poczuwa i stwierdził, że dyr. Jungels przyszedł do niego i zaproponował mu wystawianie fikcyjnych rachunków. Ponieważ znał dyr. Jungelsa jako człowieka honorowego i nawszkroś uczciwego, zgodził się na to. Pieniądże pobierał na podstawie tych fikcyjnych rachunków w Sp. Akc. Goduła i Wirek osobiście, poczem wręczał je bez żadnego pokwitowania dyr. Jungelsowi. Nigdy nie pytał się dyr. Jungelsa, na co on wydaje te pieniądze, a także nie księgował ich w firmie „Gotab“.

Charakterystyczny był fakt, że w czasie zadawanych dyr. Vidorowi pytań, przewodniczący stale mówił o fałszowanych rachunkach, co prostował przesłuchany stwierdzając, że rachunki nie były fałszowane, lecz tylko fikcyjne.

Jako następny zeznawał dyr. Jungels, który również do żadnej winy nie przy-

znaje się. Stwierdza, że podpisywał fikcyjne rachunki, na które otrzymał od dyr. Vidora kwotę, pokrywającą się mniej więcej z kwotą wymienioną w akcie oskarżenia. Z pieniędzy tych dyr. Vidor nie zatrzymał sobie ani grosza. Pobrane pieniądze nie zatrzymał dla siebie, lecz zużył je na dyskretne cele przedsiębiorstwa. Dyskretne cele były rodzaju ściśle gospodarczego. O tem, że dyr. Jungels pobierał pieniądze na fikcyjne rachunki, nie wiedziała rada nadzorcza, a także nie wiedzieli inni członkowie zarządu. Oskarżony dyr. Jungels twierdzi, że nikt nie został poszkodowany, a dzisiaj może tylko stwierdzić, że to co robił, było głupstwem. Kapitał akcyjny Sp. Akc. Goduła wynosi 24 miliony zł., a Sp. Akc. Wirek 30 milionów zł. Dyr. Jungels nie przypomina sobie już, dlaczego tych rachunków nie księgowano.

Zeznania dyr. Gorola

Jako następny zeznaje osk. dyr. dr. Gorol. Jakkolwiek reszta oskarżonych zeznawała w języku niemieckim, to osk. Gorol zeznawał w języku polskim, który dobrze opanował. Dr. Gorol zeznaje, że o istnieniu fikcyjnych rachunków dowiedział się dopiero w czasie dochodzeń pro-

kuratorskich. Na wszystkich rachunkach musiał być jego podpis. Rachunków tych nie badał, gdyż nie dotyczyły one działań przez niego prowadzonych, a także dlatego, że były podpisane przez oddział pracy i dyr. Jungelsa. Poza tem fizyczną niemożliwością było, by żady rachunek przez

niego podpisany mógł osobiście badać, gdyż w roku 1929 podpisał 34 tysiące różnych rachunków. Następnie dr. Gorol wyjaśnia, dlaczego podpisuje dwóch członków zarządu wszystkie rachunki.

W końcu na pytanie prokuratora osk. dr. Gorol wyjaśnia, że gdyby on był kasjerem i przedłożono mu rachunek do wypłacenia, o którym wiedziałby z całą stanowczością, że jest on fikcyjny, to zapytałby się najpierw prawnika, co w takim wypadku ma zrobić.

W tem miejscu dochodzi pomiędzy obroną a prokuratorem do scysji, którą szybko opanowuje przewodniczący rozprawy.

Przewodniczący przytem oświadczył dosłownie: „To jest skandal, bo przez to pakuje się niewinnych ludzi do kryminali!“

„Ja mam tego dość!“

Osk. Rogier zeznał, że miał zaufanie do dyr. Jungelsa i dlatego rachunki podpisał, w końcu jednak obawiał się, by nie dostał się do więzienia i dlatego poszedł do dyr. Jungelsa, któremu oświadczył, że ma już tego dość, na co ten miał mu odpowiedzieć: „Ja także mam tego dość“. Zarabiał on w Sp. Akc. Goduła i Wirek 600 — 700 zł. miesięcznie. Dyr. Gorol i Jungels zarabiali od 7 — 8 tysięcy zł. miesięcznie. Zeznania tego oskarżonego jakkolwiek bardzo krótkie, to jednak wywołały salwy śmiechu w sali rozpraw, gdyż robi on wrażenie człowieka bardzo wystraszonego i nie wie, co najlepiej powiedzieć, by uniknąć kary, a także nie narazić się przełożonym. Istotnie sytuacja tego oskarżonego jest nie do pozazdroszczenia.

Zeznania świadków

W dalszym ciągu rozprawy zeznawał członek rady nadzorczej Sp. Akc. Goduła i Wirek p. Vogt oraz generalny plenipotent księcia Donnersmarcka, który ma w Sp. Akc. Goduła i Wirek 18 proc. akcji.

Bardzo ostrożnie zeznawał dyr. Tadeusz Stadniekiewicz, który od 15 lutego br. jest członkiem zarządu Sp. Akc. Goduła i Wirek. Jako dyrektor Rudzkiego

Wyrok skazujący

Po naradzie sąd ogłosił wyrok, skazujący osk. Vidora na 8 miesięcy więzienia, darując mu połowę kary na podstawie amnestji i zawieszając mu resztę na 5 lat, osk. Jungelsa na półtora roku więzienia z zaliczeniem aresztu śledczego i darowaniem na podstawie amnestji 5 miesięcy więzienia i osk. Rogiera na 6 miesięcy więzienia, którą darowano mu na podstawie amnestji. Poza tem ci oskarżeni zostali skazani na 3.000 zł. grzywny, którą również sąd darował na podstawie amnestji.

Gwarectwa Węglowego, świadek ten także miał fundusz dyspozycyjny na dyskretne cele przedsiębiorstwa w wysokości 1.000 zł. miesięcznie. Z kwoty tej nie potrzebował się także nikomu rozliczać, a jedynie dla własnej orientacji prowadził notatki. Osk. Vidora świadek zna od dziesięciu lat i stwierdza, że jest to człowiek uczciwy. Komu wypłacano pieniądze na dyskretne cele przedsiębiorstwa, pozostawało także tajemnicą wobec właściciela. Kasjer musiał wypłacić każdy rachunek, podpisany przez członków zarządu, gdyż w innym wypadku straciłby posadę. Wyplata nie mógł odmówić także wtenczas, gdyby wiedział, że rachunki są fikcyjne. Świadek ten również nie może stwierdzić, czy Sp. Akc. Goduła i Wirek poniosła jakiegokolwiek szkody, gdyż da się to dopiero stwierdzić po zwolnieniu dyr. Jungelsa z więzienia.

Poza tem przesłuchano kilku urzędników Sp. Akc. Goduła i Wirek, którzy jednak do sprawy nic nowego nie wnieśli. Przesłuchania reszty świadków oraz rzeczoznawcy, strony rzekły się, wobec czego po przerwie obiadowej przemawiał prokurator.

Prokurator w dłuższym przemówieniu omawiał wyniki rozprawy, a w końcu wniósł o surowe ukaranie osk. Jungelsa, gdyż nie powiedział on, na co zużył pobrane pieniądze, oraz że zarabiał wielkie sumy, a mimo to, dopuścił się nadużyć. Następnie sprostował akt oskarżenia o tyle, że osk. Vidor i osk. Gorol nie mieli z tych manipulacji żadnych korzyści majątkowych. W końcu swego przemówienia prokurator stwierdził, że rozprawa ta była odzwierciedleniem dzisiejszych stosunków w ciężkim przemyśle, gdzie według jego zdania nie wiadomo, gdzie kończy się uczciwość, a zaczyna się kradzież.

Obronca adw. dr. Baj i dr. Arendt przemawiali w imieniu osk. Vidora zaś obrońcy dr. Mildner i Zbigniew Korfanty w imieniu reszty oskarżonych. Obrona w swych rzeczowych przemówieniach wykazywała na podstawie kodeksu karnego, że oskarżeni nie popełnili żadnego czynu karygodnego.

Osk. Gorol został uwolniony od winy i kary, gdyż sąd nabrał przekonania, iż nie wiedział on o machinacjach reszty oskarżonych.

W uzasadnieniu wyroku sąd podkreślił, że oskarżonym nie dał wiary i przyjął, że osk. Jungels pobrane pieniądze zatrzymał dla siebie, przez co Sp. Akc. „Goduła i Wirek“ zostały poszkodowane. Wniosek obrony o wypuszczenie dyr. Jungelsa na wolność za kaucją, będzie rozpatrywany w przedzialek na niejawnym posiedzeniu. (s)

PRZYPOMINAMY że kto nie zapłaci gazety do 6 marca nie otrzyma dalszych numerów

NARZECZONA SKAZAŃCA

41) **STRESZCZENIE POCZATKU POWIEŚCI**
Książę Beaufort przybył z Paryża do Pawli i przy pomocy nurka poszukuje w rzece Ticinello worków ze złotem, ukrytych tam przez pewnego zmarłego Greka. Praca nurka nie daje jednak rezultatów.

Juan Segundo nie domyślał się bynajmniej, jakie Beaufort powziął postanowienie. Nie znalazł nic w łozysku rzeki Ticinello, gdyż z biegiem czasu piasek zupełnie pokrył worki.

A przytem dokładnego miejsca, w którym one leżały, nie znał ani on, ani książę, ani jego służący; miejsce to tylko Marcelemu było wiadome.

Przepędziwszy znów przeszło godzinę pod wodą, Hiszpan kazał się wyciągnąć na łódź i przyplął wraz ze służącymi do brzegu.

— Nic nie można znaleźć, jaśnie oświecony książę! — rzekł. — Hojna nagroda, którą miałem pozyskać, przepadła! Skarb, o którym wasza wysokość mówiłeś, musiał już dawno zostać wydobyty z wody, bo najmniejszego śladu worków skórzanych znaleźć nie można.

Książę groźnie i ponuro spojrzął z pod oka na Hiszpana, był bowiem przekonany, że Juan Segundo chce go oszukać i zataić dla siebie bogactwa Greka.

— Czy obstajesz przy swem oświadczeniu, Hiszpanie? — zapytał, stojąc z założonymi rękami przed cudzoziemcem.

— Uczyniłem wszystko, co było można, aby coś znaleźć, jaśnie oświecony książę! — odpowiedział Juan Segundo. — Odpychałem kamienie takiej prawie wielkości, jak ja sam, aby szukać pod nimi.

— Jakto?... Powiadasz, że spychałeś kamienie prawie tak wielkie, jak ty sam, Hiszpanie? — zapytał książę podejrzliwie. — Na to z pewnością sił ci nie starczyło! Widzę teraz, że mnie chcesz oszukać kłamstwami.

— Daleką jest ta myśl odemnie, jaśnie oświecony książę! Największy kamień pod wodą popchnąć można bardzo niewielką siłą — tłumaczył nurek i zaręczał waszej wysokości, że usuwać rękami te wielkie ciężkie przeszkody było dla mnie igraszką? Czyniłem to, ponieważ sądziłem, że znajdę worki pod jakim kamieniem. Ale wszystko było daremne! Niema po nich żadnego śladu!

Książę badawczo przymrużonymi oczyma, pewny jednak, że go podejrzania nie mylą, spojrzął na Hiszpana, na którego w duchu wydał już wyrok.

— Po południu spróbujesz raz jeszcze! — rzekł. — I to po raz ostatni.

— Zrobię wszystko, co książę pan rozkaże! — odpowiedział Juan Segundo.

Tym razem o oznaczonej godzinie książę usiadł także do łodzi ze służącymi i nurkiem.

Łódź opuściła brzeg i odpłynęła na środek rzeki.

Gdy Juan Segundo przygotował się do wejścia do wody, książę spojrzął na niego.

— Jeszcze jest czas, Hiszpanie! — rzekł. — Czy znalazłeś jaki ślad? Czy spostrzegłeś worki na dnie?

— Nic nie znalazłem, jaśnie oświecony książę! — zapewnił nurek i raz jeszcze spuścił się w głąb, nie przecuwając bynajmniej, że już stamtąd niema powrócić.

Książę czekał, aż Hiszpan liną da znak, żeby go wyciągnięto. Wówczas dobył szpady i przeciął najpierw węża, a potem kilkoma cięciami linę.

Służący, którzy zabierali się właśnie do wyciągania Hiszpana, cofnęli się przestraszeni i patrzeli, jak odcięte końce węża i liny zapadły w wodę.

— Niech ten hiszpański oszust zostanie tam i szuka! — zawołał książę. — Płyńcie do brzegu, a jego pozostawcie losowi, na jaki zasłużył.

Służący usłuchali. Drżeli oni w tej chwili przed swoim rozkazodawcą.

Łódź przybiła do brzegu. Książę wysiadł. Służący wysiedli także na ląd. Hiszpana wcale widać nie było, znalazł śmierć w głębinie, bo w kostjumie nurka, obciążonym liną i węzłem, nie mógł się wydostać na powierzchnię wody.

Nawet powierzchnia wody nie poruszyła się. Nic nie zdradzało, że Juan Segundo w tej głębinie walczył ze śmiercią i po krótkim czasie uległ w tej walce.

Następnego dnia książę w miejscach, wskazanych przez służących, kazał zapuszczać w wodę długie drągi, zaopatrzone na końcu w długie haki. Spodziewał się, że tym sposobem zdoła prędkiej swój cel osiągnąć. Z pomocą długich drągów można było dostać aż do dna, a natrafiwszy na worek, — podnieść go i wyciągnąć.

Książę był sam na łodzi i kierował temi próbami. Służący wysilali się

Dozorca bramy miejskiej wskazał jednak jeźdźcowi kuźnię

tak, że pot spływał im z czoła, ale nic nie znaleźli, książę jednak naglił ich do coraz nowych prób, trwając ciągle w przekonaniu, że worki wyna- leźć zdoła.

XXX. ZWŁOKI SKAZAŃCA.

Nim się udamy na galery w Tulonie, musimy jeszcze powrócić do owego czasu, w którym skazańcy pod nadzorem Turgonela i podwładnych mu żołnierzy odbywali daleką drogę do portowego miasta, leżącego na wybrzeżu morza Śródziemnego.

Przybyli oni pewnego wieczoru do leżącego po drodze miasta Montargis, odległego od Paryża o może mil piętnaście, gdy do miasta tego przybył jeździec i natychmiast zaczął się rozpytywać, czy transport skazańców nie odszedł jeszcze w dalszą drogę.

Młody jeździec w trójkątnym kapeluszu, okryty wielkim czarnym płaszczem, dowiedział się u bramy miejskiej, że transport skazanych na galery przechodził wieczorem pod miastem, lecz do samego miasta nie wchodził. Turgonel, nauczony doświadczeniem, nie chcąc wywoływać zbiegowisk, obchodził miasta.

Dozorca bramy miejskiej wskazał jednak jeźdźcowi kuźnię, leżącą przy drodze, przy której znajdowała się oberża i gdzie zazwyczaj zatrzymywał się Turgonel.

Gdy jeździec dziękował, zmuszony obydwoma rękami powstrzymywając niespokojnego i rączego konia, płaszcz jego się odwinął i można było spostrzec aksamitny kaftan i bufiaste rękawy dworskiego paza.

Leon puścił się dalej i po upływie kwadransu przybył do kuźni, położo-

nej za miastem i mającej przy sobie oberżę.

Było to już dość późnym wieczorem. Koło czarnej i zadymionej kuźni Leon dostrzegł stojącego człowieka, który wyglądał na kowala lub czeladnika kowalskiego. W kuźni na wielkiem ognisku ogień palił się jeszcze.

— Hej! Powiedzcie mi, czy kapral Turgonel ze skazańcami jest jeszcze tutaj? — zapytał paź.

— Jest jeszcze! — odpowiedział człowiek z zasmoloną twarzą! — Skazańcy leżą na górze na słomie, a kapral właśnie wraca, ponieważ chodził do miasta.

Tak było rzeczywiście. Turgonel zbliżał się niezbyt pewnym krokiem.

Leon zeskoczył z konia, przywiązał go szybko do żelaznego kółka, znajdującego się przy jednej ze ścian kuźni i przystąpił do kaprała, który nań patrzył ze zdziwieniem.

— Kapral Turgonel? — rzekł paź.

— Bo co? — zapytał Turgonel, patrząc na Leona. — O co idzie? Czy

nie żyje! Sądziłem zatem, że pan mi przywozi awans!

— O awansie niema tu wprawdzie mowy, ale skoro wam go przyrzeczono, to go otrzymacie. Niniejszy rozkaz królewski tyczy się jednego ze skazańców.

— Racz pan przeczytać! — prosił Turgonel. — Ma pan młodsze oczy, niż ja. Będę słuchał!

Leon stojąc przy ognisku, przeczytał rozkaz słuchającemu go ze zdumieniem kapralowi.

Gdy Leon skończył i kapralowi wskazał podpis królewski, Turgonel wlepił w pismo wzrok osłupiały.

— Marceli Sarbonne? — zapytał.

— Tak się nazywa więzień, którego z rozkazu jego królewskiej mości macie mi wydać! — odpowiedział paź.

— Jakże to jednak pogodzić, panie?... Książę pan...

— W tej chwili nie idzie tu wcale o księcia — przerwał Leon nie wiedzącemu co począć, Turgonelowi. — Idzie tylko o to, żebyście rozkaz królewski wypełnili natychmiast.

— Tak, gdyby to było możebne, panie!

— Co to znaczy?

— Nie mogę panu wydać więźnia, noszącego to nazwisko.

— Nie możecie? — zapytał Leon

— Dlaczego? To jest rozkaz królewski! Gdzie jest więzień?

— Jest tam, panie, gdzie nawet rozkaz najjaśniejszego pana niema mocy i tego, co się stało, cofnąć nie zdoła.

— Marceli Sarbonne nie żyje? — zapytał Leon zdziwiony.

— Nie żyje, tak jest! Książę pan życzył sobie tego! Skazaniec wykroczył przeciwko posłuszeństwu, więc musiał być ukarany śmiercią, stosownie do przepisów.

Paź Leon spojrzął badawczo na kaprała Turgonela, który tak o tem mówił, jakby szło o wypadek najnaturalniejszy w świecie.

— Czy wiecie, coście zrobili, kapralu? — zapytał.

— Wiem, panie! Spełniłem moją powinność i rozkaz księcia.

Spokój, z jakim te słowa mówił kapral, jeszcze bardziej zdziwił Leona. Powiedział jednak sobie, że Turgonel nie może wiedzieć, co uczynił i kogo śmiercią ukarał.

— Może to was zamiast awansu, narazić na stryczek lub kulkę! — dodał.

Teraz Turgonel spojrzął na pazią szeroko otwartymi oczyma. Leon jednakże nie miał prawa zdradzić tajemnicy dworu.

— Tak, tak, kapralu, na stryczek albo kulkę! — powtórzył. — Może jednak ujdzie to wam na sucho.

— Spełniłem tylko moją powinność, panie i dlatego niczego się nie obawiam! — odpowiedział Turgonel.

— Gdzie jest więzień Marceli Sarbonne? — zapytał Leon.

— Pozostał w Fontainebleau!

— Zabity, czy tylko raniony?

— Zabity, panie.

Był to wypadek, nieprzewidziany przez szpiega margrabiny. — O czeńś podobnem nie myślał wcale. Powiedział sobie, że powinien dostawić margrabinie tego, którego mu poleciła wykryć, żywego, czy umarłego, postanowił zatem zabrać z sobą do Wersalu zmarłego Marceliego Sarbonne.

— Kiedyż zabity został skazaniec? — zapytał.

— Wczoraj wieczór, panie.

— Gdzie go znajdzie?

— Na odwachu w Fontainebleau.

Leon wiedział już wszystko, co potrzebował wiedzieć. Musiał się spieszyć.

Nic nie mówiąc, odwrócił się i wyszedł z kuźni.

Turgonel patrzył za nim.

Wyszedłszy, Leon wskoczył na konia i puścił się galopem do Fontainebleau.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Olbrzymia afera szpiegowska

Trzech oficerów węgierskich zmuszono do popełnienia samobójstwa

Z Budapesztu donoszą: Olbrzymie zainteresowanie wywołuje wykrycie wielkiej organizacji szpiegowskiej, stojącej na usługach — jak głosi komunikat — „jednego z południowych państw ościennych”.

Okolo 100 osób cywilnych i wojskowych, zamieszanych w tę sprawę, zostało aresztowanych.

Na czele organizacji stały dwie kobiety. Jedną z nich jest Francuska, niezwykłej urody i nazywa się Paula Pascal; zdołała ona w ostatniej chwili zbiec z granic. Przybyła ona przed rokiem do Budapesztu i wydzierżawiła w pobliżu ministerstwa spraw zagranicznych i wojny wspaniały pałac jednego z węgierskich arystokratów. Drugą kierowniczką organizacji była żona księcia Odessalschi, występująca w ostatnim czasie jako tancerka w lokalach nocnych.

Przypuszczają, że zlikwidowana szafka była filią wielkiej międzynarodowej organizacji szpiegowskiej, do której na-

leżała również słynna Marie Louise, prze-ciwko której obecnie toczy się rozprawa w Helsingforsie.

Trzech oficerów — jednego pułkownika i dwóch kapitanów, zamieszanych w

aferę — zmuszono do popełnienia samobójstwa. Dziennikom pozwolono jedynie ogłosić krótki komunikat, niewymieniający żadnych nazwisk i przemilczający również fakt samobójstwa oficerów.

Urałowano konającego bandytę aby go stracić

Z Londynu donoszą:

Jak donoszą z Nowego Jorku w Missis-gam w stanie Indiana dokonano na głośnym bandycie nazwiskiem Edwards egzekucji w niezwykłych okolicznościach. Ponieważ w przeddzień wykonania wyro-

ku przestępca przeciął sobie szkiem żyły, czyniono wszystko, by go uratować drogą transfuzji krwi, co się lekarzom udało, następnego zaś dnia bandytę stracono na krześle elektrycznym.

Skąd wulkany czerpią lawę? Podróż do wnętrza wulkanu

Dyrektor obserwatorium w Santiago (Chile), Bustos, przedsięwziął wraz z trzema asystentami ekspedycję naukową do wnętrza krateru wulkanu Kwasiputo w Andach, który po wielu latach bezczynności i martwoty zaczął nanowo wyrzucać masy rozpalonej lawy. Ekspedycja profesora Bustosa została wyposażona we wszystkie najnowsze aparaty i przyrządy do celów tak badawczo-naukowych, jak i dla bezpieczeństwa własnego.

Największą przeszkodą przy zejściu do wnętrza krateru wulkanicznego są gazy trujące, mefityczne, które wydzielają się w czasie wybuchów, nie mówiąc już o rozpalonej lawie. To też prof. Bustos i jego towarzysze zaopatrzyli się przedewszystkiem w maski gazowe kilku rodzajów, dalej w aparaty z tlenem, w hermetycznie uszczelnione ubrania z azbestu, które nie ulegają zapaleniu i mogą uchronić śmiałków od oparzeń przy zet-

knięciu się z rozżarzoną lawą. Prócz ubrań azbestowych zaopatrzyli się Bustos i towarzysze w specjalne obuwie, które wytrzymuje dobrze wysoką temperaturę.

Jednym z głównych zadań, jakie sobie postawili uczestnicy ekspedycji do krateru Kwasiputo, jest stwierdzenie — o ile się to uda — skąd się biorą, z jakiego źródła biorą początek masy lawy, wyrzucanej przez wulkan. Nowsze badania geologów doprowadziły do wniosku, że wulkany są czemś w rodzaju wrzodzieńki na powierzchni ziemi, i że nie ma mowy o tem, aby wszystkie wulkany czynne czerpały lawę płynną z jednego podziemnego rezerwuaru. Dzisiaj przeważa zdanie, iż każdy wulkan czynny czerpanie lawę ze swego własnego rezerwuaru, który nie jest położony tak głęboko, jak to dawniej przypuszczano. K.

Przemyt zapalniczek

Z Warszawy donoszą:

Straż graniczna wpadła na trop rozgąszelonej afery przemytu zapalniczek i kamieni do zapalniczek z Niemiec do Polski. Osadzono w więzieniu trzech kupców, którzy byli głównymi dostawcami dla nielegalnych sprzedawców zapalniczek na ulicach i skonfiskowano kilkanaście tysięcy aparaczków.

Czy Litwini mądrzej?

Z Kowna donoszą, że wskutek zarządzenia ministra spraw wewnętrznych, płk. Rustejki, zostali zwolnieni z zajmowanych stanowisk: naczelnik miasta i powiatu kowieńskiego, Sztubris, naczelnik policji kowieńskiej Sienkiewiczzius, naczelnik 3-go

komisarjatu m. Kowna Skunskis. W kołach politycznych twierdzą, że dymisie te pozostają w związku z ostatnimi antypolskimi demonstracjami w Kownie, podczas których władze policyjne wykazały kompletną bezczynność.

Rejent skazany na 3 lata więzienia

Z Warszawy donoszą:

W sobotę w Sądzie Okręgowym wznowiono proces b. rejenta z Żyrardowa Franciszka Bachańskiego, oskarżonego o nadużycia na szkodę skarbu państwa oraz sprzeniewierzenie depozytów klientowskich na sumę około 6 tysięcy złotych. Sąd uznając winę Bachańskiego za udowodnioną, skazał go na 3 lata więzienia.

Z KRAJÓW I ZE SWIATA

— Z Płocka i Włocławka donoszą, że w miastach tych rozwiązano rady miejskie i mianowano komisarzy rządowych.

— W Przemyslu zapadł wyrok na młodocianego mordercę Romana Hyka. Hyk został skazany na karę 15 lat więzienia. Drugi oskarżony, Michalik, pochodzący ze Śląska Opolskiego, został uniewinniony.

— W listopadzie b. r. ma nastąpić otwarcie ruchu kolejowego na budowanej obecnie linii Warszawa — Radom. Linia ta kursować będą również pociągi pospieszne Warszawa — Lwów, co skróci czas przejazdu o 45 min.

— W południowych Włoszech szaleją niezwykle gwałtowne burze. Huragan wyrządził olbrzymie szkody. Barometry wskazują w Rzymie tak niskie ciśnienie, jakiego nie notowano od wielu lat.

— Z Bombaju donoszą, że w mieście Kaszgarze (Turkistan Wschodni) doszło do krwawego starcia pomiędzy miejscowymi szepami koczowniczymi. Na ulicach miasta wywiązała się strzelanina, od której ucierpiał gmach konsulatu brytyjskiego. W czasie strzelaniny 4 obywateli angielskich odniosło rany. Wóznym konsulatu, tuziemiec, który wyglądał oknem w czasie toczącej się walki, został zabity.

— Według doniesień z Aten, w czasie posiedzenia wielkiej rady w sprawie polityki zagranicznej, ze szczególnym uwzględnieniem paktu bałkańskiego, były premier Papanastasiu oświadczył, iż rząd grecki wszczął starania w celu zawarcia z Bułgarią paktu rozejmowego i nieagresji, aby ewentualnie w późniejszym terminie doprowadzić do grecko-bułgarskiego paktu gwarancyjnego.

— Król bułgarski Borys wyjechał z żoną z Berlina do Sofji. W kołach politycznych oświadczała, że wizyta jego w Berlinie przyniosła pozytywne wyniki.

— Z Bukaresztu donoszą, że mimo zaprzeczenia pogłoski o zamiarze podania się Titulescu do dymisji utrzymują się w dalszym ciągu.

— Prezydent Roosevelt zażądał w specjalnym orędziu od Kongresu pełnomocnictw w dziedzinie polityki celnej. Prezydent stwierdza, iż przystosowanie taryf celnych jest nieodzownym warunkiem intensywnej rozbudowy handlu zagranicznego oraz zawarcia nowych traktatów handlowych. Roosevelt domaga się ponadto większej swobody działania, aniżeli dotychczas przy rokowaniach handlowych i ich finalizacji.

— Lista deputowanych, wyznaczonych przez Wielką Radę faszystowską z pośród tysięcy nazwisk, zaproponowanych przez grupy, instytucje, czy organizacje, którym przysługuje prawo przedstawiania kandydatów, nosi na czele nazwisko Benito Mussoliniego i zawiera poza tem 399 nazwisk, ułożonych w porządku alfabetycznym, gdyż nowa izba, tak jak poprzednia, składać się będzie z 400 członków. Z ogólnej liczby 400 deputowanych rozwiązanej izby, 17 zmarło, 23 otrzymało nominacje na senatorów, zaś trzech zgłosiło swe ustąpienie. Nowa izba liczyć będzie: 144 deputowanych, wchodzących do parlamentu po raz pierwszy oraz 256 deputowanych, którzy należeli do składu poprzedniej izby.

Urlop zdrowotny

b. więźnia brzeskiego p. Mastka

Z Warszawy donoszą:

Ministerstwo Sprawiedliwości poddało przebywającego w więzieniu b. posła i więźnia brzeskiego Mastka badaniu trzech lekarzy, którzy mieli wydać orzeczenie co do jego stanu zdrowia. Na podstawie tego badania udzielono wczoraj p. Mastkowi urlopu zdrowotnego na miesiąc, aż do 4-go kwietnia br. W czasie urlopu ma on przeprowadzić gruntowną kurację przeciwko cukrzycy.

500 000 złotych

Nowa kara, nałożona na Zakłady Żyrardowskie

Z Warszawy donoszą:

Rewizja buchalterji w Zakładach Żyrardowskich przez władze skarbowe spowodowała nałożenie drugiej z kolei grubej grzywny na to przedsiębiorstwo za przekroczenie przepisów o opłatach stempowych. Ujawniono mianowicie że nie została należycie ostemplowana głośna umowa z Comptoir d'Industrie Cotonniere będąca przedmiotem procesu przed sądem handlowym. Ponieważ skarb został porzucenowany na 100 tys. zł., przeto wymierzono grzywnę pięciokrotniej wysokości, t. j. pół miliona złotych.

Ślub księcia Sigvarda

Z Londynu donoszą:

Ślub księcia Sigvarda z p. Patzek odbędzie się w Londynie w dniu 8 marca. Młoda para po podróży poślubnej po południowej Francji, zamierza osiedzić na stałe w Berlinie.

Humor

„POD MOKRYM PARASOLEM”.

Gospodarz: — Jakże kielbasa, panie kochany?

Gość: — Ma dwa feletry, gospodarzu. Co do niej należy, tego w niej niema, a co w niej jest, to do niej nie należy.

JEDYNE ŻYCZENIE.

— Zostaliście skazani — mówi sędzia do oskarżonego — na 4 lata więzienia i 8 latnie wydalenie z kraju. Czy ma co do powiedzenia? — Tak panie sędzio... chciałem prosić, żeby mi mógł najpierw odrobić te 8 lat, a potem tamte cztery.

NARESZCIE

ZROZUMIAŁ.

Żona przy przyrzęczeniu korniszonów mówi do męża: — Ocet konserwuje przecież naj lepiej!

Mąż: — Teraz rozumiem dlaczego wiecznie robisz kwaśną minę!

NAJLEPSZA

ZNAJOMOŚCI.

— Czy pan zna doktora Pigulskiego, byłego lekarza więziennego?

— Czy ja go znam! Przez całe lata był moim lekarzem domowym.

Miał nadzieję... do ostatniej chwili, że nie będzie mogła złożyć przysięgi — tej przysięgi, która Olgę bezpowrotnie potępiała!

Teraz musiał się jej wyrzec, nadzieja połączyła się z nią znowu została stanowczo i na zawsze zniweczona!

W oczach baronówny błysnęła nienawiść.

— Masz czego chciałeś — przerwała wreszcie ostro milczenie. — Złożyłam przysięgę.

A teraz mogę chyba odejść?

Janusz zbudził się z zamyślenia.

Prawie zapomniał o jej istnieniu. Wszystkie jego myśli, jego straszny ból, były przy tamtej, którą kochał jeszcze, a którą od tej chwili powinien był nienawidzić i pogardzać nią — przy Oldze!

Dopiero teraz przypomniał sobie o niesprawiedliwości, którą wyrządził Sydonji.

— Chcesz się oddalić stąd? — zapytał złamanym głosem. — Ale nie, może to być twe ostatnie słowo.

Po twarzy jego przeleciał smutny uśmiech.

— To znaczy — ciągnął dalej — masz słusność. Jeżeli chcesz stąd odejść, ja... ja... nie mogę i nie powinnem cię zatrzymywać.

Bo... to prawda... że cię ciężko obraziłem. Nie mogę przynuszać, żebyś chciała zostać moją żoną!

Sydonja czuła, że jej niewność siebie rośnie z każdą chwilą. Z początku zadawała się, że to zajście zgnębi ją ostatecznie. Teraz jednak nadeszła chwila, w której mogła się ważyć na wszystko.

Uśmiechnęła się łagodnie.

— Prawda? Ponieważ jednak uznałeś to, możemy się pomimo to pogodzić. Pod jednym warunkiem

TU WYCIĄC!

— 520 —

— 517 —

Procesy polityczne w Austrii

Z Wiednia donoszą:

Przeciwko członkom zarządu centralnej partii socjalistycznej w Austrii rozpocznie się w najbliższym czasie rozprawa o zdradę główną. M. in. zasądza na ławie oskarżonych b. burmistrz Wiednia Seitz, b. kanclerz Renner dalej przebywający również w areszcie Danenberg, Ellenbogen. Przeciwko zbiegłym zagranicę Deutshowi, Bauerowi i Koenigowi wytoczone będzie postępowanie zaoczne.

Bunt w więzieniu

Z Londynu donoszą:

Z Hawany donoszą, że w więzieniu Santa Clara zbuntowało się trzech komunistów, uwieczonych za ostatnią rewoltę, którzy opornali więźnienie tak, że dopiero przy pomocy wojska zdolała policja przywrócić porządek.

Gazy trujące przeciw kasiarzom

Amerykańskie fabryki kas pancernych i safesów w poszukiwaniu nowych sposobów zabezpieczenia schowków przed atakami kasiarzy uzbrojonych w nowoczesne aparaty i instrumenty, zaczęły stosować... gazy trujące. Otóż w pustą przestrzeń między płytami pancernymi wpuszcza się nawpół płynną mieszaninę, która przy zetknięciu się z powietrzem po wyborowaniu otworu w płynie zaczyna wydzielać gazy trujące. W Indianopolis znaleziono już niefortunny kasiarze którzy próbowali wyłamać kasę w banku, z nowym środkiem ochronnym w rezultacie z ucieczką, zostawiając na miejscu jednego trupa, safes, bowiem był zabezpieczony najskuteczniejszym gazem trującym, słynnym lewizytem. Teoretycznie biorąc, będą musieli kasiarze w przyszłości przystępować do „pracy” uzbrojeni w maski gazowe i kostiumy ochronne.

Najstarszy fist miłosny

Pieśni miłosne starożytnych Egipcjan nie są już dzisiaj rzadkością — odnaleziono ich niemało. Prawdziwy list miłosny wszakże został znaleziony dopiero niedawno, w Chaldee. Dokument ów, pisany na glinie, pochodzi z r. 2200 przed Chrystusem i odnaleziony został w Sipparze, biblijnym Sepharaim. Tam widocznie mieszkała dama serca, gdy ukochany przebywał w Babilonie.

List brzmi: „Oto co mówi oblubienicy Kasbua (mała owieczka) Gimil Maruduk (ulubieniec Morodacha): Niechaj bóg słońca i Maruduk dadzą Ci wieczne życie. Piszę te słowa w pragnieniu wieści o zdrowiu Twoim. O! przyszli mi wieść jakakolwiek, Mieszkać w Babilonie i nie widział Ciebie, co mnie przejmuje trwoga. Przyszli mi wiadomość kłedy do mnie przybędziesz tak, abym mógł być szczęśliwy. Przybądź w Marcheswanie. Bodajbyś żyła jak najdłużej dla mnie”.

Z tego wezwania do przybycia w Marcheswanie wynika, że piszący pragnął, aby „mała owieczka” uczestniczyła wraz z nim w uroczystościach i rozrywkach, jakie były w mieście owym urządzone.

W oczekiwaniu

Błądzić jest rzeczą ludzką

— LILA Z KATOWIC. Błądzić jest rzeczą ludzką, dlatego też nie potępiam Pani, jeżeli jednakże błąd ten powtarza się, to błądzenie to staje się karygodnym nałogiem. Całe współzycie z pierwszym narzeczonym i zawód, jakiego Pani doznała, winny były być dla Pani przestroga, że tak nie należy postępować. Jeżeli Pani sądzi, że tak ten pierwszy, jak i ten drugi kochał Panią naprawdę, to jest Pani w błędzie, z którego radbym Panią wyprowadzić.

Panno Lilo! Jeżeli Pani darzy mężczyznę tem wszystkim, czego on pragnie, to mu to w zupełności wystarcza, pocóż więc ma się z Panią ożenić? Czy mógłby się czegoś więcej od Pani po ślubie spodziewać? Nie. Znudziła się Pani temu pierwszemu, więc Panią porzucił i poszedł. Teraz zaczyna się Pani już nudzić i temu drugiemu, więc i ten myśli pójść śladem swego poprzednika. Staranie, celem „złapania” męża w ten sposób, jest

największym błędem kobiecy, natomiast trzymanie mężczyzny w przyzwolonej odległości, daje dużo lepszy skutek. Nie wiem, czy się Pani uda pozyskać sobie na męża obecnego narzeczony, jeżeli jednak bardzo go Pani kocha i pragnie go

sobie pozyskać, to jest tylko jedna rada: nie pozwalaj mu się zanadto do siebie zbliżyć. Niech Pani z nim zupełnie nie zrywa, ale niech Pani pamięta, że nie wolno się Pani zapomnieć. Może to da jakieś rezultaty.

W obawie o przyszłość

— ZMARTWIONY E. F. Z KATOWIC II. Tak już jest na świecie, że jeżeli ktoś nie ma zmartwień, to sam ich szuka. Tak jest również z Pańskim zmartwieciem. Jeżeli ma Pan narzeczona młodą i ładną, kocha ją Pan i jest przez nią kochany, to czegoż Pan więcej może pragnąć? Po co się martwić i myśleć o tem, czy nie zmieni się ona po ślubie. Ja także nie mogę tego przewidzieć. A zresztą, czy Pan jest pewny, że się Pan po ślubie nie zmieni, że Pan przestanie ją kochać? Też nie. Przez ten długi okres czasu po-

winien Pan być narzeczoną swą poznać gruntownie i wiedzieć, czy uczucia, jakie wobec Pana żywi, są trwałe, powinien Pan to wiedzieć tembardziej, że ma Pan zamiar z nią się ożenić. Niech się Pan jednak nie martwi i... ożeni.

— ZOSIA Z ŚWIĘTOCHŁOWIC. Panno Zosienko! Jest Pani jeszcze tak młodziutka, że nie potrzebuje się Pani spieszyć z zamążpójściem. Jeszcze nie jednego mężczyznę Pani pozna i nieraz jeszcze zakocha się Pani. Niech Pani więc nie szuka mężczyzny sama, bo ożenić Pani będą szukać, aż wreszcie któryś z nich znajdzie Panią.

— P. ANTOSIA. Niech się Pani nie martwi, jeżeli narzeczony Panią kocha, to wszystko będzie w porządku. Jeżeli odstąpi wojsko i będzie samodzielny, to rodzice nie będą mogli przeszkadzać i wtedy będziecie się mogli pobrać. Narazie nie pozostaje nic innego, jak uzbroić się w cierpliwość i czekać.

— LADNY ZBYSZEK Z WELNOWCA. Być może, że Pan jest ładny i, że zakochane Zośka — Wanda o Panu myślała, pisząc do mnie, ale — niestety — ja nie mogę Panu podać jej nazwiska.

JAK ZGINAŁ RASPUTIN?

Przed wyrokiem w sensacyjnym procesie

Z Londynu donoszą:

Sprawa filmu „Rasputin” budzi w dalszym ciągu olbrzymie zainteresowanie, tembardziej, że po raz pierwszy okoliczności zabójstwa Rasputina rozpatrywano w sądzie. Jak wiadomo, w Rosji do rozprawy sądowej nie doszło.

W dalszym ciągu przesłuchano świadków obrony, którzy starali się udowodnić, że przedstawione w filmie firmy Metro Goldwyn Mayer postacie Czegadajewa i Natasy nie wyobrażają Jusupowa. Szczególnie interesujące były zeznania córki b. ambasadora brytyjskiego w Petersburgu Buchmana, która opowiadała o swoim dzieciństwie w Petersburgu i o bliskiej przyjaźni z córką cara Mikołaja, która była jej rówieśnicą. Córka ambasadora Buchmana, która wykazuje świetną znajomość osób i warunków życia dworu rosyjskiego kategorię stwierdza, że Natasa wcale nie odpowiada pod względem tym księżnej Jusupow, lecz raczej można się w niej dopatrywać rysów głownej w owym czasie damy dworu Anny Wyrubowej, która była łącznikiem między carową a Rasputinem. Córka ambasadora Buchmana określiła typ

Czegadajewa, jako kombinację 2-ech postaci, a mianowicie księcia Jusupowa i ks. Dymitra Pawłowicza.

Drugim interesującym świadkiem obrony był komandor Locker Lampson, znany konserwatywny poseł do Izby gmin, b. podsekretarz stanu spraw zagranicznych w pierwszym rządzie Baldwin, który w czasie wojny przydzielony był do głównej kwatery carskiej w charakterze przedstawiciela armii brytyjskiej. Lampson poczynił sensacyjne zeznania, które poruszyły dziś cały Londyn, mianowicie oświadczył, że poseł do dumy, Puryszkiewicz, którego Lampson opisuje jako główną sprężynę spryszenia przeciwko Rasputinowi, proponował pierwotnie jemu t. i. Lampsonowi, wykonanie zamachu na Rasputina.

Przesłuchanie świadków zostało następnie zakończone i odbywał się specjalny pokaz filmu „Rasputin” dla ławy przysięgłych. W poniedziałek nastąpią przemówienia adwokatów obu stron. Wyrok spodziewany jest w poniedziałek po południu, lub we wtorek rano.

TU WYCIĄC!

— 518 —

niem przyjmując w tym domu twego wroga i że z początku byłam prawie nieprzytomna.

Zresztą sumienie moje jest czyste. Złego nie chciałam nigdy. Z podniesioną głową omuszcze ten dom, w którym za moją miłość i poświęcenie oczekiwałam się tylko obelg i posądzeń.

Odchodzę, Januszu — nigdy mnie już nie ujrysz.

Odwrociła się po raz drugi ku drzwiom.

I znowu — jak się tego spodziewała — Janusz powstrzymał ją.

Komedja, którą z taką zręcznością wobec niego odegrała, nie chybiła celu.

Pozostały w nim przecież wątpliwości.

Jakkolwiek wymówki Sydonji były bardzo zręcznie pomyślane, Janusz nie był już tak naiwnie ufny, by bez zastrzeżeń uwierzyć jej słowom i obrażonej minie.

— Zostań! — zawołał do niej zachrypłym od wzburzenia głosem. — To, co tutaj wchodzi w grę, jest zbyt wielkiem, by nieporozumienia i kłamstwa miały rozstrzygać.

Ja muszę wiedzieć prawdę — słyszysz? — Muszę!

Przystąpił tuż do niej, przeszywając ją poprostu wzrokiem.

— Sydonjo — rzekł — czy wszystko, co mi przed chwilą powiedziałaś, jest prawdą?

Czy Wolecki był u ciebie tylko dlatego, żebyś mu ułatwiła pogodzenie się z mną, a listy Olgi spaliłaś tylko dlatego, że on sobie tego życzył?

Oczy jego spoglądały na nią surowo.

Sydonja wytrzymała jednak to spojrzenie,

Pobladła wprawdzie trochę, ale twarz jej pozostawała nieporuszona, gdy mu odpowiedziała lekko tylko drżącym głosem:

— Wszystko było tak, jak ci powiedziałam! Oczy Janusza zapaliły się na nowo.

— Dobrze — to podnieś rękę! Na Boga w niebie, który w tej chwili spogląda na nas, na twe doczesne i wieczne szczęście, przysięgnij mi, że mówiłaś prawdę!

Przed oczyma Sydonji roztoczyła się jakby mgła. Zdawało jej się, że się udusi, że jakaś niewidzialna, ciężka ręka położyła się na jej dłoni tak, że jej nie zdoła podnieść w górę.

Ale przez tę mgłę widziała skierowane na siebie pytające zarazem oczy Janusza.

Ogarnęło ją zwątpienie. Co znaczyła dla niej przysięga, jeżeli mogła nią okupić swoje szczęście, a zarazem zniszczyć swą rywalkę?

Odrzucając dumnie w tył głowę, podniosła rękę.

— Przysięgam na Boga i me doczesne i wieczne szczęście, że mówiłam prawdę!

Przysięga została wypowiedziana, a z nieba spadł piorun, by zabić krzywoprzysięgającą.

W pokoju zapanowała śmiertelna cisza.

Z twarzy Janusza zniknęło pełne trwogi podniecenie. Upadł na krzesło i spuścił głowę na piersi.

Sydonja ciągle jeszcze blada, spoglądała na niego z nieznacznym uśmiechem.

O, ona wiedziała dobrze, dlaczego się nie cieszył, nie tryumfował, ale przeciwnie, wydawał się przybitym i złamanym.

— 519 —

Humor

ZNA SŁOMIANYCH WDOWCÓW.

Pan Pantofliński gospodaruje sam, bo pani Pantoflińska jest na letnisku. Któregoś dnia przychodzi do niego handlarz i zapytuje:

— Czy jest co do sprzedania? Stare ubrania? Kości?

— Nie wiem, bo moja żona jest na letnisku...

— Tak? To napewno są puste butelki.

W BIURZE.

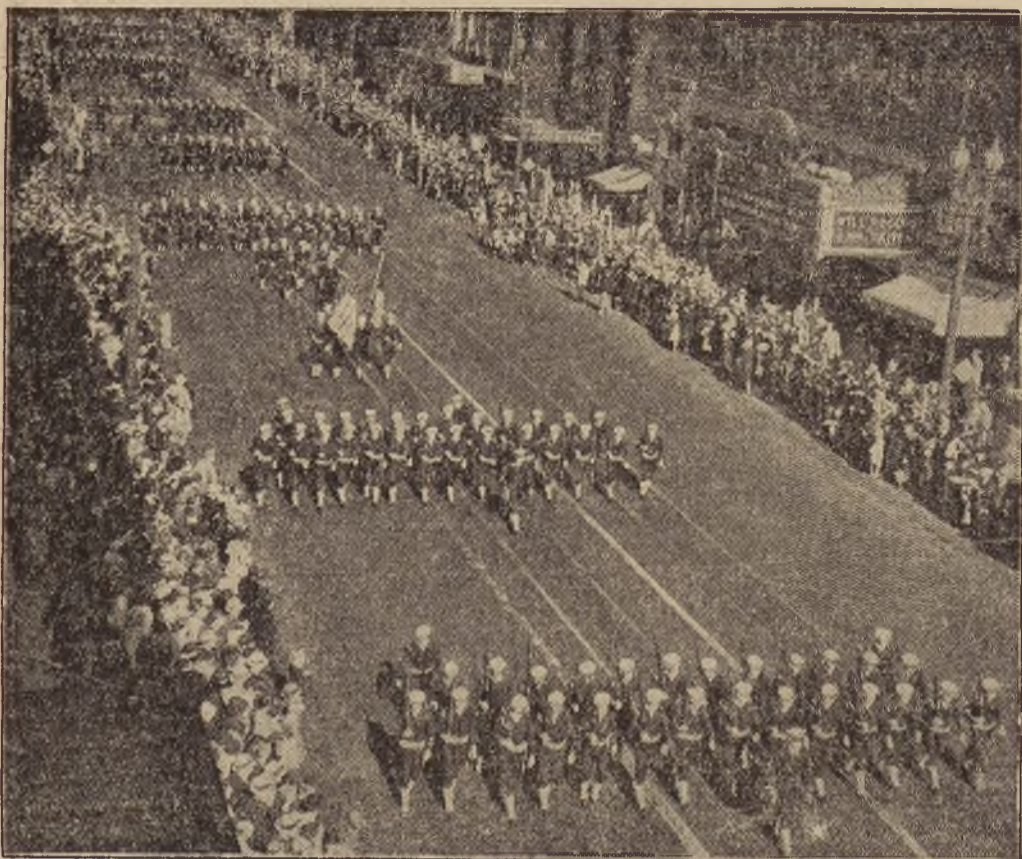
— Czy pan dyrektor nie zechciałby mi dać jednego dnia urlopu z okazji mego srebrnego wesela?

— Ależ pan oszalał! Będzie mi pan potem co dwadzieścia pięć lat przychodził z podobnymi żądaniami.

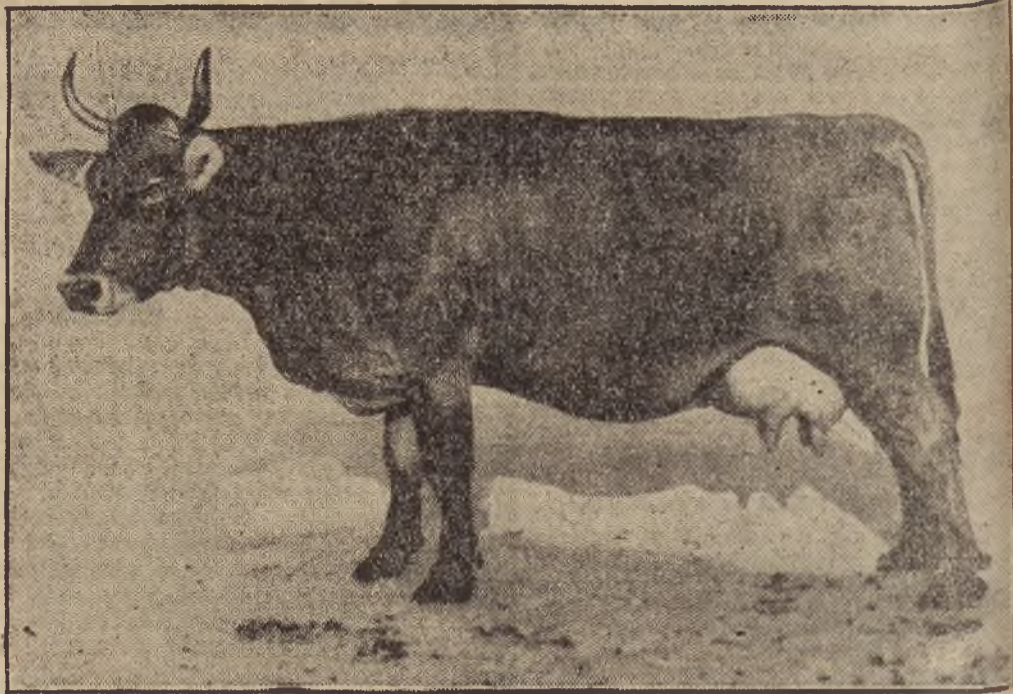
KULTURA NA WSI.

— Bo to pani tak gada przez nieświadomość. Niby to my, kmotkowie, nie potrzebujemy nauki. A co iabym zrobiła przez znajomości chmji. Masło podpraw burakiem, jaja zgnie od śwież, mleko z wody zrób. Oho dzisiejszy chłop to musi być całkiem nauczony.

Obrazki ze świata

W Los Angeles, St. Zjedn. Półn. Ameryki odbyły się z okazji tegorocznego „Dnia obrony krajowej” wielkie manife tacje związków kombatan tów i żołnierzy uczestników Wielkiej Wojny za intensywnym wzmocnieniem stanu uzbrojenia krajowego.

„Agata”, rekordzistka młeczności. We dworze Hollhaus pod Tuerkheim w Szwajcarii żyje krowa „Agata”, dająca dziennie 66 litrów mleka. Dotychczasowy rekord młeczności u krów wynosił 60 litrów mleka dziennie.

Narciarze, ukończywszy w Solleeta wielkie tegoroczne międzynarodowe zawody „Fis'u” odwiedzili osiedla Lapończyków. Na rycinie widzimy bawarskiego narciarza z obłaskawionym reniferem.

W Normandji francuskiej utrzymał się piękny, starodawny zwyczaj pobłogosławienia statków i łodzi rybackich przez arcybiskupa z Rennes przed pierwszym wyjazdem na pełne morze. — Rycina nieniejsza przedstawia tegoroczną uroczystość w porcie St. Malo. Arcybiskup w szatach pontyfikalnych objechał na parostatku rybackim całą flotyle, błogosławiąc rybaków, łodzie i statki.

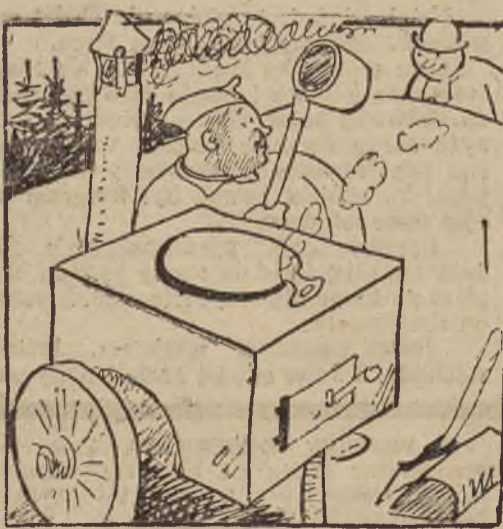

Do szkoły powszechnej w mieście Atlanta (St. Zjedn. Półn. Am.) uczęszcza dziesięć par bliźniaków (patrz rycina). Nauczycielom sprawia w niektórych wypadkach niemało kłopotu rozpoznawanie dzieci.

Przygody bezrobotnego Froncka

Froncek w lesie na przechadzce zapaszek gulaszu czuje, to też kuchenki polowej wciąż przed sobą wypatruje.

Wreszcie uirzał ją za górką, więc się z tego bardzo cieszy i prościutko do kucharza z pustym swoim brzuchem spieszy.

Kucharz, chłopiec łitosciwy wkłada w kociół wielką tychę i gulaszu gorącego wiał Fronckowi pełną miche.

Potem druga, trzecia, czwarta, Fronckowi brzuch spuchł jak beczka, to też mówi, że pan kucharz lepszy jest od aniołeczka.
(C ag dalszy nastąpi)

Miesięczna prenumerata „7 GROSZY” wynosi zł. 2,31
W kraju z przesyłką pocztową „ 2,31
Przy zamówieniu w urzędzie pocztowym „ 2,41

KONTO P.K.O. KATOWICE
Nr. 301.746

CENNIK
OGŁOSZEŃ
1 pole 35 x 67 mm. zł. 15
Ogł. drobne 20 gr. za słowo